

talelser, som have dannet Grundlaget for den eller de Henvendelser, som Bestyrelsen for Husholdningsskolernes Forening har rettet til den ærede Minister. Jeg skal nu ikke uddybe dette videre efter de faldne Udtalelser, men jeg vil dog ikke tilbageholde, at efter med megen Umage at have fulgt dette Forhold igennem ikke ganske faa Aar og nu ogsaa i den sidste Tid efter den i Fjor givne Bevilling og den af Ministeriet truffne Ordning, er jeg af den Formening, at den antagne Konsulent ved flere Lejligheder er optraadt paa en saadan Maade, at jeg ikke kan skønne, at hun er egnet til at indtage denne Stilling. Naar den ærede Minister nu omtalte et Par Løsningsmaader med Hensyn til dette Spørgsmaal, nemlig enten at sætte Konsulenten i Stand til at opgive sin Skole og fortsætte som Konsulent, eller omvendt, opgive sin Konsulentvirksomhed og fortsætte sin Skole, idet Ministeren i øvrigt mente at maatte have den fornødne Tid til at ordne dette Forhold, maa jeg sige, at jeg er ganske enig med den højtærede Minister i, at der maa levnes ham Tid dertil, og jeg gaar derfor ikke ud fra, at den endelige Ordning sker allerede nu. Men jeg vil dog anbefale den meget ærede Minister at stile i den Retning, at det bliver det sidste af ham nævnte Alternativ, der vælges, thi jeg kan neppe tro, at der bliver Fred paa dette Omraade, før dette er sket.

Maatte jeg dertil føje, at der jo gives flere Bevillinger paa højst forskellige Steder til dette ret ensartede Formaal: under Landbrugministeriet 4,000 Kr. til Uddannelse af Vandrelærerinder, under Indenrigsministeriet paa § 26 4,000 Kr. til „Dansk Kvindesamfund“ til Uddannelseskursus, en enkelt Husholdningsskole, i Sorø, har 2,000 Kr. fra Sorø Akademi, og Fru Hansen, „Vældegaard“ ved Gentofte, har 1,000 Kr. af Højskolekontoen. Kort sagt, foruden den Bevilling, som vi tale om i dette Øjeblik paa Kultusministeriets Budget, er der saaledes spredt forskellige Bevillinger paa forskellige Steder. Jeg vil meget henstille til den ærede Regering, at det tages under Overvejelse at komme til en noget mere samlet Anvendelse af disse Beløb. Dermed vil jeg ikke have sagt, at man straks skulde samle det hele under et enkelt Ministerium, men det forekommer mig, at hele dette Formaal er af en saadan Natur, at det dog vel nok var rettest, at der en Gang i Fremtiden — jeg tænker ikke paa denne Finanslov eller paa dette Øjeblik — kunde træffes

en noget anden Ordning. Da jeg kan henholde mig til de faldne Udtalelser, og da Udvalget i Forbindelse med Ministeren vil tage Sagen op til 3die Behandling, skal jeg for denne Sags Vedkommende indskrænke mig hertil, men jeg beder undskyldte, at jeg om tre andre Spørgsmaal gør nogle korte Bemærkninger.

Jeg udtaler min Tilslutning til, hvad der af den ærede Ordfører og Ministeren er udtalt om Tilskud til de private Realskoler. Det vil være bekendt, at jeg ogsaa har næret den Anskuelse og udtalt den tidligere, at det vil være rigtigt, at der ydes et saadant Tilskud som det, der nu stilles i Udsigt.

Til en Bemærkning, der faldt fra det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) om Aandssvegeanstalterne, vil jeg gerne sige, at jeg i Øjeblikket ikke ser ganske paa det Forhold som han. Han oplyste os om, hvor stort et Tal der for Tiden fandtes paa hver enkelt af Aandssvegeanstalterne, hvor stort et Antal Ekspektanter der var, og ud derfra mente han, at der allerede nu var Anledning til at skride til Anlæg af flere ny Anstalter eller maaske Udvidelse af de bestaaende. Jeg er ikke overbevist om, at det er nødvendigt. For det første er Anstalten i Ribe endnu ikke fuldt belagt. Der kan endnu blive Plads til nogle, som eventuelt kunne komme fra de andre Anstalter, selv om det ikke er mange. Men der er en anden Udvej, som jeg endogsaa meget stærkt vil udtale mig for, den, der gentagne Gange er anvist af Forstander Rølsted, nemlig i større Maalestok at anvende den kontrolerede private Familiepleje. Jeg er fuldt overbevist om, at ikke saa ganske faa af de Personer, der findes paa Anstalterne, vilde være vel egnede til at anbringes i en saadan kontroleret Familiepleje, hvor de ofte kunde gøre Nytte, og det har vist sig mange Gange, at disse Individuer kunne gøre Nytte, naar de komme under hæderlige Folks Behandling, og det kan ske under alt fornødet Tilsyn. Det er en bedre Anbringelsesmaade for de enkelte end den at kasernere dem paa Anstalter. Thi de Individuer, der ere saa udviklingsdygtige og have saa megen Sans, at de kunne tage Del i noget Arbejde, befinde sig bedre i private Hjem end paa Anstalter. Ogsaa for dem kan Arbejdet nemlig være en Velsignelse. Det er det, jeg mener, man bør skride til efter en større Maalestok, end man allerede nu gør. Derved kan man i nogen Grad affolke An-